

Оглушлива сирена вирвалася з динаміків. Дотримуючись правил, співробітники негайно залізли під столи. Тривога заскочила Давида біля скляної стіни, крізь яку він бачив, як стражі режиму в зеленій формі висипаються з Телецентру і та прилеглих будівель. Наче стривожені мурахи, зелені чоловічки бігали в різні боки, брязкаючи зброєю і спорядженням. Їхня кількість поступово зростала. Перед будівлею, явно за командою, правоохоронці розділилися на організовані групи. Цілячись автоматами навсібіч в очікуванні потенційного ворога, вони рушили до телевізійної вежі. Перед ними стояла одна задача – захист Голки. Телевежа була настільки високою, що в похмуру погоду, як-от зараз, шестиповерхова верхівка капсульної форми з тридцятиметровим вістрям-флагштоком розчинялася десь у хмарах.

Давида занудило. Звук сирени зводив з розуму. «Über! За ким вони прийдуть цього разу? Über!» – Давид заплющив очі, міцно притис долоні до вух. Не допомогло, навіть погіршало. Молодий чоловік відвернувся від скляної стіни та забився глибше під стіл. Запахло розігрітим металом, у роті з'явився характерний присмак. Давида скрутив гострий, нестерпний біль у шлунку. Його знудило на дроти. «Über! Кого вони заберуть? Über!» Тремтіння пробігло тілом. Почулися важкі звуки військових берців. Безсумнівно, крокували до них в офіс. Давид підповз до краю столу, щоби подивитися на входні двері. В офіс увірвалися три зелених чоловічки. За ними в офісний

* Über – над, понад, вищий, зверху, верхній, найкращий (нім.).

простір впливла прекрасна Афродіта 487892789399 – машина правосуддя останньої моделі. Давид, похоловши від страху, відповз назад у кут. Сирена замовкла. Через перегородки було чутно важке дихання колег.

– Über! Залишаємося на своїх місцях! – пролунав наказ стража. – Невиконання призведе до негайної ліквідації. Über!

Звуки кроків пролунали зовсім поруч. Металічний присмак посилювався. З рота неконтрольовано потекла піною слина. Зелені чоловічки та машина правосуддя зупинилися одразу за перегородкою Давидового столу.

– Über! Що я зробив?.. Über! – слабо пробурмотів Роберт, його голос зривався.

Стражі правопорядку витягли чоловіка з-під столу за ноги. Він заверещав.

– Über! Я ненавмисно, клянусь Великим! Я не хотів... Über! – заридав Роберт.

– Über! Закриваємо ротовий отвір, – холодно наказав військовий. – Підіймаємося на ноги обличчям до Афродіти. Über!

Схлипуючи, чоловік підвівся. Блідий, як небіжчик, він боявся поглянути в обличчя машини правосуддя. Воно безперервно трансформувалося. Мікрочастинки та волокна, з яких складалося її тіло, змінювали форму залежно від загального інформаційного поля, психологічної атмосфери, а також тематики справи, що розглядалася, і від застосовуваних у справі статей Кодексу Імперії. Іноді навіть від біографії підсудного. Міміка Афродіти майже завжди демонструвала добро, від якого, щоправда, німіли кінцівки та дзвеніло у вухах. Її обличчя викликало тваринний страх ще й тому, що на ньому не було очей. Це, за інструкцією, гарантувало справедливість і неупередженість ухвалених Афродітою рішень.

– Über! Особина, – розпливаючись в усмішці, вимовила машина правосуддя, – звинувачується в екстремізмі та патологічному цифровому прагненні нашкодити Великому Вождю. Сорок дві хвилини тому особина поставила лайк під знущальним мемом, який принижує гідність лідера Ёмперії. З огляду на два зроблених раніше попередження: перше – за пропущену месу-тренінг про користь і необхідність самопожертви заради блага Ёмперії; друге – за відсутність усмішки та радісного настрою під час оголошення чергової перемоги Ёмперії над загальнодержавним ворогом, – засуджую до ліквідації шляхом лайка в серце. Особині надається право виголосити останнє слово. Über! – Афродіта злегка повернула голову праворуч, на її обличчі з’явилися собачі риси.

– Über! Я... ні-ні-ні... – затинався і плювався чоловік, йому заважала слина. – Не винен. Ви-ви-вибачте мені. Über! – благаючи, плакав Роберт. – Über! У мене просто зіскочив палець. Я не помітив, як лайкнув цей ме-ме-мем. Über!

– Über! Особина вимовила сорок чотири склади та справила неконтрольоване сечовипускання. Über! – бездушно продзвеніла Афродіта у відповідь.

Машина правосуддя різко витягла вперед руку. Долоня трансформувалася в розпечене серце. Помаранчева іскра, звучно зашипівши, впала на підлогу. Роберт не встиг навіть відвернутися. Афродіта блискавичним ударом пропалила його груди. Наскрізна діра в місці, де ще секунду тому було його серце, випустила хмару пари. Запах горілого м’яса вдарив у ніс. Давида знову вирвало.

– Über! Правосуддя Ёмперії здійснилося. Справедливість Великого затріумфувала. Баланс відновлено, – спокійно промовила Афродіта, віддаляючись. – Кожну особину в цьому

просторі необхідно профілактично покарати застерезливим погладженням по голові. Über!

Машина правосуддя залишила офіс. Зелені чоловічки дістали балончики й розприскали щось на тіло Роберта. Воно почало танути. Незабаром залишилася лише желейна калюжка, яку прибиральниця поспіхом прибрала за допомогою заздалегідь підготовленого миючого пилотяга – ні сліду, ні слава богу, запаху.

– Über! Робоче місце готове для наступного працівника. Über! – прибиральниця спішно вибігла з приміщення.

– Über! Виходимо з укриття і стоїмо струнко! Über! – голосно прогарчав страж.

Давид виповз з-під столу. Запаморочення пройшло так само раптово, як з'явилося. Слиновиділення більше не заважало дихати. Але нудота поки не відступала. Зелені чоловічки пробігли рядами, зупиняючись перед кожним співробітником, щоб погладити три рази по голові. Перегладивши всіх особин, військові залишили офіс. Останній із них, перш ніж вийти, прокричав:

– Über! Можемо повторити! Über! – він пильно стежив за реакцією працівників телецентру.

– Über! Можемо повторити! Über! – як один, крикнули телевізійники у відповідь, після чого зелений чоловічок пішов.

– Über! Увага! – заскрипів гучномовець голосом начальника. – Оголошую «щасливу годину»! В особини, – після ліквідації заборонялося вимовляти імена страчених, – сьогодні день народження... Був... Торт, вино і бутерброди в північному крилі офісу. Явка обов'язкова! Не забудьте про усмішки. Вітаю із закінченням робочого дня! Über!

Ліжко та порожній книжковий стелаж навпроти, який відокремлював спальну зону від кухні, кілька шаф з полицями, панель для готування, мініхолодильник, стіл і два стільці. У квартирі-студії Давида майже не було зайвих речей. Окремо розташовувалися крихітна ванна з туалетом і ще один обов'язковий атрибут сучасного житла – ньЎзрум. Попри скромні розміри житла, інтерактивна новинна кімната займала третину від загальної площі квартири. Зайшовши в ньЎзрум, особина потрапляла всередину екранної кулі. Вмонтовані в стінки сфери Екрани об'єднувалися в єдиний йСкрін. У центрі – інтерактивне крісло, що оберталося в усі можливі сторони, дозволяючи повністю, душею і тілом, занурити глядача в новинний потік. НьЎзрум проектував на свої Екрани теле- і радіоефіри, дані з йнтернет-мережі, цитував газетні шпальти, а також повідомлення особливої ймперської важливості.

Давид прийшов додому перед початком комендантської години. Їх періодично вводили та скасовували. Щоразу доводилося перевіряти й уточнювати час, у який діяла заборона. «Їсобини зобов'язані перебувати за місцем реєстрації в разі введення комендантської години», – йшлося в законі. Якщо особина не могла дістатися додому вчасно або їй з яких-небудь причин належало переночувати в іншому місці, необхідно було заздалегідь надіслати повідомлення з пояснювальною запискою до підрозділу з контролю за міграцією йсобин. У разі затримання на порушника чекало десятиденне ув'язнення або попередження терміном на один рік. Накопичення кількох попереджень з різних приводів загрожувало великими неприємностями.

У Кодексі ймперії вже містилося 52 639 заборон. І їхня кількість невпинно зростала. Все почалося із заборони № 1:

«Заборонити на території держави природне явище – веселку – і всіляку її пропаганду. У разі незаконного виникнення веселки в атмосферних шарах законослухняна особина зобов'язана її ігнорувати. Штучне відтворення за допомогою підручних засобів суворо карається залежно від обтяжувальних обставин. Батьків, діти яких намалюють веселку, штрафуватимуть та піддаватимуть суспільно-виховній критиці. Порушник вказаної заборони, крім відбуття основного покарання, яке призначає суддя, зобов'язаний публічно покласти до статуї імперської богині моралі Мілонії Бурзької п'ятдесят п'ять добірних троянд, пофарбованих у чорне і біле, і перевести на рахунки поліції моралі (козачого полку або відділу віруючих) двотижневу заробітну плату».

Профільний комітет урядущої партії «Родина» (ЇР, НадРодина) зі старанністю, якій можна позаздрити, вносив на розгляд Великого Вождя все більше і більше поправок до Кодексу держави. Іноді лідер показово відхиляв заборону, висловлюючи у такий спосіб свою турботу про популяцію. Про це щоразу докладно розповідали всі засоби масової інформації Імперії: телеканал «Єдиний Правдивий» (ЄП), радіо «Імперська Хвиля» (ІХ), газета «Вселенська Правда» (ВП) та інтернет. Ось лише тиждень тому Великий Вождь відхилив заборону «відчувати тепло, коли особина перебуває під прямим сонячним промінням», чим значно полегшив життя ІПопуляції. Це враз позитивно позначилося на його рейтингу, що постійно зростав.

Окрім заборон, у Кодексі Імперії, звичайно ж, прописали права й обов'язки осіб. Наприклад, право відмовлятися від матеріальних благ на користь ІРодіни та держави. Про осіб, які скористалися ним, розповідали в місцевих новинах,

їхні фотографії з'являлися на електронних дошках пошани (в кожному дворі була така). Або ж право на підтримку партії Великого Вождя на виборах. У бюлетенях завжди були присутні дві позиції: «голосую за ЇР» або «нічого не розумію в політиці». На виборах імператора – аналогічно. Особливою ознакою демократії, якою пишалася Імперія, було «право особи критикувати владу та її представників два рази на місяць на кухні, у вітальні (за відсутності гостей) і в підвальному приміщенні». Існували навіть так звані біологічно-екзистенційні права: «Кожна особина має право дихати, виробляючи бажану кількість вдихів і видихів на хвилину, з моменту народження до моменту смерті»; також, наприклад, Імперія стоїчно відстоювала право кожної особи на земне тяжіння.

Серед численних стратегічно важливих обов'язків були позначені розмноження і «щоденне поглинання новинного продукту “Єдиного Правдивого”, починаючи з 16 років». Навіть для осіб молодшого віку розробили спеціальні формати програм, обов'язковість яких, треба сказати, не регламентувалася законом. Однак батьків заохочували дотримуватися суворих норм і рекомендацій.

Давид працював на телеканалі ЄП. Відповідно до закону, «працівники телеіндустрії мали право на спрощений режим споживання новинного продукту – раз на сім днів». Оскільки цього тижня він ще не дивився новини, то, повернувшись додому, передусім вирушив у ньЇзрум. Давид сів у крісло, закріпив металевий фіксатор тіла і натиснув на віртуальну кнопку активації. У темній кулі замиготіла фраза: «Увага! Для підтримки якості й ефективності обслуговування перегляд може бути записаний. Приємного поглинання!».